

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **L. K.**, proti žalované: **Vězeňská služba ČR, Věznice Valdice**, se sídlem nám. Míru 55, Valdice, ve věci ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2018, čj. 31 A 37/2017-69,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalované. Nezákonný zásah spatřoval stěžovatel v tom, že žalovaná provedla podle rozhodnutí ředitele Věznice Valdice ze dne 14. 7. 2017 z peněžních prostředků odsouzeného P. K. (dále jen „odsouzený“) srážku ve výši 1 500 Kč, ačkoli toto rozhodnutí nebylo pravomocné a vykonatelné. V důsledku tohoto postupu byly chybně strženy peněžní prostředky, které jsou postiženy výkonem rozhodnutí nařízeným vůči odsouzenému jako povinnému ve prospěch stěžovatele jako oprávněného usnesením Okresního soudu v Karvině, pobočka v Havířově, ze dne 22. 7. 2015, čj. 128 E 64/2015-34.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tuto žádost zamítl usnesením ze dne 10. 1. 2019, čj. 10 As 300/2018-22. Dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně neúspěšným návrhem, neboť již z obsahu žaloby jednoznačně plyne, že stěžovatel brojí proti postupu žalované, který pojmově, a to zcela zjevně a nepochybně, nemůže být zásahem ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Provedenou srážku totiž žalovaná neprovedla ve vztahu ke stěžovateli jako správní orgán, a tedy ani nijak nemohla zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv. Tímtež usnesením soud stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení usnesení buďto předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti nebo aby ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[3] Stěžovatel doručil soudu dne 29. 1. 2019 podání, v němž uvedl, že žalovaná je zřizovatelem účtu povinného a jako správní orgán tento účet vede a spravuje prostředky

na něm, a proto je nevyplacení pohledávky stěžovateli z tohoto účtu aktem správního orgánu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle judikatury jsou soudy povinny rozhodnout o opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků či o návrzích na ustanovení zástupce v rámci jednoho řízení pouze tehdy, obsahuje-li žádost či návrh nové, dříve neuplatněné skutečnosti, svědčící např. o změně poměrů účastníka (viz např. rozsudky NSS ze dne 17. 6. 2008, čj. 4 Ans 5/2008-65, nebo ze dne 16. 12. 2015, čj. 8 As 145/2015-12). Tento závěr byl potvrzen také judikaturou Ústavního soudu (srov. náleze ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. I. ÚS 1439/09).

[4] Stěžovatelovo nové podání takové skutečnosti neobsahuje, a nelze je tedy pokládat za skutečně novou žádost, kterou by měl soud znovu posuzovat. Stěžovatelova argumentace v tomto podání nijak nevyvrací, ale naopak potvrzuje, správnost dřívějšího závěru soudu, že žalovaná při provádění soudem nařízeného výkonu rozhodnutí k vymození soukromoprávní pohledávky stěžovatele jako oprávněného vůči odsouzenému jako povinnému nemá ve vztahu k stěžovateli postavení správního orgánu, ale „pouze“ dlužníka povinného (odsouzeného) ve smyslu § 312 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Tato argumentace proto nemůže nic změnit na závěru, že stěžovatelova kasační stížnost (jakož i žaloba) je zjevně neúspěšným návrhem. O žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti proto soud v souladu s výše citovanou judikaturou znovu nerozhodoval.

[5] Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Povinné zastoupení advokátem představuje jednu z podmínek řízení o kasační stížnosti.

[6] Usnesení ze dne 10. 1. 2019, čj. 10 As 300/2018-22, bylo stěžovateli doručeno dne 17. 1. 2019, posledním dnem lhůty pro předložení plné moci udělené advokátovi byl tedy pátek 1. 2. 2019. Stěžovatel přesto do dnešního dne nepředložil plnou moc udělenou advokátovi ani neprokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. O skutečnosti povinného splnění jedné z těchto dvou podmínek v řízení o kasační stížnosti se stěžovatel navíc prokazatelně dozvěděl již z poučení kasační stížností napadeného rozsudku. Stěžovatel přes výzvu soudu tento nedostatek podmínek řízení neodstranil, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[7] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba, respektive kasační stížnost odmítnuta.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2019

Ondřej Mrákota  
předseda senátu

pokračování